

Daumier kan door de kracht van zijn beeldend talent vaak doen vergeten, dat wij nauwelijks meer deel hebben aan het belang van de feiten of gebeurtenissen, die hij in beeld brengt.

Toch komt ook Veth door zijn kleur en teekenwijze vaak tot een persoonlijke uitbeelding, die uitgaat boven het geval. Een van zijn beste dingen blijft de nu alweer tot het verleden behorende combinatie van den criticus Plasschaert en den overleden hoofdredacteur van het Vaderland Roodhuizen, zooals deze, in betere tijden, plachten te zitten — en wat tot zitten behoort — bij Riche. De bloemigheid van het roze, rood en wit van Roodhuizen en het meer vergeelde dedain van den criticus zijn waarlijk voortreffelijk uitgedrukt. De karakteristiek van Bremmer te midden van de blauwe lakeien met Vincent van Gogh's in de Kröller-Müller-hofhouding, is eveneens een historisch moment, dat door de sfeer en de kunde der uitbeelding uitgaat boven het geval. Uitmuntend van begrip en treffend door de ironie is b.v. ook het gevecht van Harry van Tussenbroek met Hynckes om een been temidden van de stoffige en macabere requisieten van hun kunst. Charley Toorop, een martiaal, hevig rood portret van Berlage schilderend, die verschrompeld, kleintjes en bleek, als het versufte model daarbij zit, behoort mede tot zijn beste bladen. Dat hij niet altijd zoo raak is en zijn vondsten wel eens gezocht lijken, neemt niet weg, dat Veth op eigen wijze de Croniqueur is geworden van een periode in ons kunstleven, die deze zoutkorrels best verdragen kan in een overmaat van flauwen ernst of schuimende oppervlakkigheid. Hij verdient beter lot dan den kleinen kring der belangstelling voor een tentoonstelling.

A. M. HAMMACHER

DE KEUZE DER STUDENTEN

Een generatie zou zich uitspreken en nog wel de generatie die toe is aan het bewuste zoeken van vorming. Geen tentoonstelling mocht ooit sterker gespannen verwachtingen wekken. Want moest deze geen uiting zijn van een onvertroebeld levende verhouding tot de schilderkunst, vrij van aanleerdheid, van mode, snobisme en kunstgewoonten? Geen andere normen dan die van gevoel en intuïtie, geen ander criterium dan door een ongemoeid en onvertroebeld gelaten verhouding tot de schilderkunst wordt gedicteerd, die van het onvooropzettelijke, het innerlijk-geboden kiezen, die van nood, verlangen en droom — verlangen en droom die hun verwezenlijking-door-anderen ontmoetten. Een tentoonstelling, als een geschiedenis der huidige psyche te lezen, de smartelijke of verheugende roman van het binnenleven van een wordende menschheid!

Nooit wachtte erger teleurstelling.

Want deze Amsterdamsche studenten-demonstratie bewijst slechts een kleurlooze gehoorzaamheid aan de renommée, aan de autoriteit der namen